

Пантелей вдигна глава, очитѣ му свѣтѣха, а челото се набръчка: когато хората не се срамуватъ отъ лъжата и забравятъ Бога; когато всѣки гледа да изиграе другаря си и нѣма срамъ — Богъ нѣма да ни прости. Азъ виждамъ това и на всички го казвамъ въ очи.

— Казвай го. Това не е забранено. Но ти говоришъ тѣй, че може да се разбере и друго: ще помислятъ хората, че и властта...

— Всички трѣба да помнимъ, че има Богъ. А Богъ не говори. Той праща знамение. Мога ли да знамъ кой какво върши. Но знаменieto се праща, когато хората сж потънали въ грѣхове. Защо се явява тази червена звезда? Азъ я видѣхъ. Гадаю, че не е на добро. Казвамъ го, та всѣки да се сепне. Ако замълча — ще сторя грѣхъ.

Кметътъ не знаеше какво да отвърне. И като се замисли, додаде: прави каквото Господъ те е научилъ. Само властта не закачай. Защото дето нѣма власт — нѣма управя.

Пантелей си излѣзе.

VII.

Тая вечеръ всички се прибраха раничко за сънь: трѣбаше да се става въ зори, за да бждатъ о време на нива за жътва.

Петъръ Габара стори своята вечерна молитва на саме. както правѣше всѣкога, преди да си легне за сънь и заспа тихо, спокойно съ радостна мисълъ, че утре е първи день на жътва. Следъ него се прибра и сестра му, следъ като нареди въ кухнята всичко, що трѣба да бжде готово за утрешната закуска.

Прибраха се и младитѣ.

Стайко щомъ легна и го преви сънь, безъ да го задѣва нѣкаква мисълъ. Койка и тя заспа, съ мисълъта